

ภาษีป้าย

และ

ภาษีโรงเรือน

SIGNAD

โดย...นิวัฒน์ อริย:
ลงวนลิขสิทธิ์

กาฬปาย

และ

กาฬโรนเรื้อน

กาฬปาย

และ

กาฬโรงเรือน

ISBN 974-8271-65-X

โดย...นิวัฒน์ อริยะ

เจ้าของ :

บริษัท สำนักพัฒนาการบริหารธรรมนิติ จำกัด

ที่ปรึกษา :

อนุรักษ์ แซ่มปรีชา, อโณทัย ฉออ่อนพจน์

กองบรรณาธิการ :

ชัยพร แก้วปานกัน

ทิพสุคนธ์ วงษ์เมือง

นาคินทร์ พิณเนียม

ประนอม เพ็ชรสมัย

กราฟิกดีไซน์ :

วรพล เจริญศรี

ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมายสงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดพิมพ์โดย

บริษัท สำนักพัฒนาการบริหารธรรมนิติ จำกัด

เลขที่ 267/1 ถนนประชาราษฎร์ สาย 1 แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร 10800

โทรศัพท์ (02) 831-7335-8, (02) 831-7300 (อัตโนมัติ) ต่อ 335, 336, 337, 338,

(02) 912-5085 โทรสาร (02) 831-7333, (02) 912-3093

คำนำ

การทำธุรกิจมักจะต้องอาศัยที่ดิน อาคารเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการประกอบธุรกิจของผู้ดำเนินการค้า ที่ในแต่ละปีผู้ประกอบการธุรกิจมีหน้าที่ต้องเสียภาษีป้าย ภาษีโรงเรือนและที่ดิน มักจะมีข้อซักถามกันอยู่เป็นประจำว่าเสียอย่างไร เสียเท่าไร มีหลักเกณฑ์เงื่อนไขปฏิบัติอย่างไร เนื่องจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยได้มีการรวบรวมออกมามากนัก ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจขาดความเข้าใจในระบบการเสียภาษีและมักจะปฏิบัติผิดพลาดอยู่เป็นประจำ บางครั้งมีการถกเถียงจนถึงขั้นฟ้องร้องต่อศาล ให้ศาลเป็นผู้ชี้ขาด

หนังสือ **ภาษีป้ายและภาษีโรงเรือน** จึงจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าได้เข้าใจในระบบภาษีดังกล่าว พร้อมทั้งคำพิพากษาฎีกาย่อประกอบอีกด้วย

นิวัฒน์ อริยะ

ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

9

ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีโรงเรือน	10
ภาษีโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ	11
ภาษีที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ	14
วิธีดำเนินการประเมินและจัดเก็บภาษี	14
กรณีศึกษาคำพิพากษายกย่อ	27
คำพิพากษาที่ 482/2546	27
คำพิพากษาที่ 1925/2546	32
คำพิพากษาที่ 4497/2546	39
คำพิพากษาที่ 10251/2546	43
คำพิพากษาที่ 7672/2546	52
คำพิพากษาที่ 583/2547	56
คำพิพากษาที่ 7296/2547	63
คำพิพากษาที่ 9068/2547	66
คำพิพากษาที่ 1936/2548	73

ภาษีป้าย

79

หลักเกณฑ์และเงื่อนไข	80
ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีป้าย	81

เจ้าพนักงานการประเมิน	83
การยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้าย	84
การประเมินภาษีป้ายและการชำระภาษีป้าย	86
เงินเพิ่ม	88
พนักงานเจ้าหน้าที่	89
การอุทธรณ์	90
บทกำหนดโทษ	91
กำหนดสถานที่ให้เจ้าของป้ายยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้าย	92
บัญชีอัตราภาษีป้าย	96
กรณีศึกษาคำพิพากษายกย่อ	97
คำพิพากษาที่ 1168/2546	97
คำพิพากษาที่ 5332/2547	112
คำพิพากษาที่ 1552/2549	121
คำพิพากษาที่ 1251/2549	126

ภาคผนวก

131

พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475	132
บัญชีแสดงท้องที่ใช้พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475	146
พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510	147
บัญชีอัตราภาษีป้าย	161

»» ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

หลายคนคงไม่ปฏิเสธว่า การมีที่ดิน มีอาคารถือเป็นทรัพย์สินที่มั่นคงถาวรไม่ว่าจะใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือจะใช้ประกอบธุรกิจก็สามารถทำได้ตั้งใจการมีอาคารหรือโรงเรือนกับที่ดินที่นำมาใช้ประโยชน์เพื่อการพาณิชย์ ใช้ประโยชน์ในการประกอบธุรกิจจะต้องเสียภาษีอากรให้กับกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยซึ่งได้มีพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดินพุทธศักราช

2475 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พุทธศักราช 2475 และแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติม ได้กำหนดให้ทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน โรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างจะต้องนำไปเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีโรงเรือน

ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินจะแบ่งทรัพย์สินออกเป็น

2 ประเภท คือ

(1) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ

(2) ที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ

“ที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ” ตามความหมายนี้หมายความว่า ที่ดินซึ่งปลูกโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ และบริเวณต่อเนื่องกันซึ่งตามปกติใช้ไปด้วยกันกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ

“ที่ดิน” ให้กินความถึง ทางน้ำ บ่อน้ำ สระน้ำ ฯลฯ

“โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ” ให้กินความถึงแพด้วย

รัฐมนตรีมีอำนาจยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดินให้แก่รัฐวิสาหกิจสำหรับพื้นที่ที่เป็นบริเวณต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นที่ใช้ประโยชน์โดยตรงของรัฐวิสาหกิจนั้นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกำหนดกิจการอื่น รวมทั้งออกระเบียบและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของแต่ละกระทรวง กฎกระทรวงนั้น

เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ภาษีโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ กับที่ดิน ซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ

1. การชำระภาษีโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้าง

ให้ผู้รับประเมินชำระภาษีปีละครั้งตามคำรายปีของทรัพย์สิน คือโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นกับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นนั้นในอัตราร้อยละ 12.50 ของคำรายปี

“คำรายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่งๆ (**“ปี”** หมายความว่า ปีตามปฏิทินหลวง)

ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เช่า ให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือคำรายปี แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควรที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าค่าเช่านั้นมีใช้จำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เข้าได้หรือเป็นกรณีที่หาค่าเช่าไม่ได้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเองหรือด้วยเหตุประการอื่นให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินคำรายปีได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2. ทรัพย์สินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้าง

ทรัพย์สินดังต่อไปนี้ ให้ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและสิ่งปลูกสร้าง

- (1) พระราชวังอันเป็นส่วนของแผ่นดิน
- (2) ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะและ

ทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทยที่ใช้ในกิจการการรถไฟโดยตรง

(3) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งกระทำการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาล และในการศึกษา

(4) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดี่ยว หรือเป็นที่อยู่ของสงฆ์

(5) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่นอกจากคนเฝ้า ในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ หรือในที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน

(6) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออาศัยอยู่เองโดยมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้

3. โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เองหรือให้ผู้อื่นเฝ้ารักษา

โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ซึ่งเจ้าของอยู่เอง หรือให้ผู้แทนอยู่เฝ้ารักษา และซึ่งมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบการอุตสาหกรรม ท่านให้ดเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นไป

4. กรณีโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างถูกรื้อถอนหรือทำลาย

ถ้าโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ถูกรื้อถอนหรือทำลายโดยประการอื่น ให้ลดหย่อนค่ารายปีของทรัพย์สินนั้นตามส่วนที่ถูกทำลายตลอดเวลาที่ยังไม่ได้ทำขึ้น แต่ในเวลานั้นโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ นั้นต้องเป็น

ที่ซึ่งยังใช้ไม่ได้

ในกรณีนี้ถ้าไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ในที่ดินนั้นท่านให้กำหนดค่าภาษีในเวลาทีกล่าวข้างต้นนี้

5. เกณฑ์การคำนวณค่ารายปี

โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ซึ่งทำขึ้นในระหว่างปีนั้น ให้เอาเวลาซึ่งโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ นั้นได้มีขึ้นและสำเร็จจนควรเข้าอยู่ได้ แล้วเท่านั้นมาเป็นเกณฑ์คำนวณค่ารายปี

ถ้าในระหว่างปีไม่มีโรงเรือนอื่นหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ในที่ดินนั้นให้กำหนดค่าภาษีเฉพาะเวลานั้น

6. การลดค่ารายปี

ถ้าเจ้าของโรงเรือนใดติดตั้งส่วนควบที่สำคัญมีลักษณะเป็นเครื่องจักรกลไก เครื่องกระทำหรือเครื่องกำเนิดสินค้าเพื่อใช้ดำเนินการอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น โรงสี โรงเลื่อย ฯลฯ ขึ้นในโรงเรือนนั้นๆ ในการประเมิน ท่านให้ลดค่ารายปีลงเหลือ 1 ใน 3 ของค่ารายปีของทรัพย์สินนั้น รวมทั้งส่วนควบดังกล่าวแล้วด้วย เวลาซึ่งลดค่ารายปีตามนี้ ให้คำนวณแต่เดือนเต็ม

7. การแบ่งผลประโยชน์จากภาษี

ในท้องที่ซึ่งได้จัดตั้งสุขาภิบาลแล้ว หรือจะตั้งขึ้นก็ดี ให้แบ่งผลประโยชน์จากภาษีนั้น ระหว่างสุขาภิบาล (2 ส่วนใน 3) กับรัฐบาล (1 ส่วนใน 3) ค่าใช้จ่ายในการเก็บภาษีทุกอย่างให้รัฐบาลเป็นผู้เสีย

ภาษีที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ

1. การชำระภาษี

ค่าภาษีในส่วนนี้ ให้ผู้รับประเมินชำระปีละครั้งตามคำรายปีของทรัพย์สิน
คือที่ดิน ซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ โดยอัตรา
ร้อยละ 7 แห่งคำรายปีนั้นๆ

“คำรายปี” นี้ กำหนดว่า 1 ใน 20 แห่งราคาตลาดของทรัพย์สิน

2. การยกเว้นภาษี

ที่ดินดังต่อไปนี้ ให้ยกเว้นภาษีในส่วนนี้

- (1) ที่ดินของรัฐบาลซึ่งใช้ในการกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะ
- (2) ที่ดินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะซึ่งกระทำการ
กิจการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและ
ในการศึกษา
- (3) ที่ดินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียว
- (4) สุสานสาธารณะ

วิธีดำเนินการประเมินและจัดเก็บภาษี

1. การประเมิน

1.1 คำรายปีของปีที่ล่วงหน้านั้น ให้เป็นหลักสำหรับการคำนวณค่าภาษี
ซึ่งจะต้องเสียในปีต่อมา

1.2 ให้ผู้รับประเมินยื่นแบบพิมพ์เพื่อแจ้งรายการทรัพย์สินต่อพนักงาน

เจ้าหน้าที่ในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี แต่ถ้าในปี
ที่ล่วงมาแล้วมีเหตุจำเป็นอันเกิดจากสาธารณภัยหรือเหตุพ้นวิสัยที่จะป้องกันได้
โดยทั่วไป ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเลื่อนกำหนดเวลาดังกล่าวออกไปได้ตาม
ที่เห็นสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ได้รับแบบพิมพ์หรือในกรณีจำเป็นเพื่อ
ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจมีหนังสือสอบถามผู้เช่า
หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินเพื่อให้ตอบข้อความตามแบบพิมพ์เช่นเดียวกันได้และผู้เช่า
หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินต้องตอบข้อสอบถามในแบบพิมพ์ดังกล่าว แล้วส่งคืนให้
พนักงานเจ้าหน้าที่ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือสอบถาม ในกรณีเช่นนี้
ผู้เช่าหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินต้องอยู่ในบทบังคับและมีความรับผิดชอบเดียวกับผู้รับ
ประเมินเพียงเท่าที่เกี่ยวกับการสอบถามข้อความ

1.3 ให้ผู้รับประเมิน ผู้เช่า หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินกรอรายการในแบบ
พิมพ์ตามความเป็นจริงตามความรู้เห็นของตนให้ครบถ้วน และรับรองความถูกต้อง
ของข้อความดังกล่าว พร้อมทั้งลงวันที่ เดือน ปี และลายมือชื่อของตนกำกับไว้
แล้วส่งคืนไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

การส่งแบบพิมพ์จะนำไปส่งด้วยตนเอง มอบหมายให้ผู้อื่นไปส่งแทน
หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ ในกรณีที่ส่งทางไปรษณีย์
ลงทะเบียน ให้ถือว่าวันที่ส่งทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นแบบพิมพ์

1.4 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพิจารณาแบบใบแจ้งรายการนี้ และถ้า
เห็นจำเป็นก็ให้มีอำนาจสั่งให้ผู้รับประเมินแสดงรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้น
และถ้าจะเรียกให้นำพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อความในรายการนั้นก็เรียกได้

1.5 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่มีได้รับคำตอบจากผู้รับประเมินภายใน 10 วัน

หรือได้รับคำตอบอันไม่เพียงพอ ให้มีอำนาจออกหมายเรียกผู้รับประกันมา ณ สถานที่ซึ่งเห็นสมควร และให้นำพยานหลักฐานในเรื่องอสังหาริมทรัพย์นั้นๆ มาแสดงตามซึ่งเห็นจำเป็น กับให้มีอำนาจซักถามผู้รับประกันในเรื่องใบแจ้งรายการนั้น

1.6 เพื่อประโยชน์ในการประเมิน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราทรัพย์สินได้ด้วยตนเองต่อหน้าผู้รับประกัน ผู้เช่า หรือผู้ครอง หรือผู้แทน ระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก และเมื่อผู้รับประกัน ผู้เช่า หรือผู้ครอง ได้รับคำขอร้องแล้ว ก็จะต้องให้ความสะดวกตามสมควร แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจตรานั้น ในการนี้ผู้รับประกัน ผู้เช่า หรือผู้ครอง จะต้องได้รับแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรให้ทราบไม่ต่ำกว่า 48 ชั่วโมงก่อนตรวจ

1.7 เมื่อได้ไต่สวนตรวจตราแล้ว ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะกำหนด

(ก) ประเภทแห่งทรัพย์สินดังนี้

(1) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ กับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ

(2) ที่ดินซึ่งมิได้ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

(ข) ค่ารายปีแห่งทรัพย์สิน

(ค) ค่าภาษีที่จะต้องเสีย

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งรายการตามที่ได้กำหนดไว้นั้นไปยังพนักงานเก็บภาษี ให้พนักงานเก็บภาษีแจ้งรายการประเมินไปให้ผู้รับประกันทรัพย์สินในท้องที่ของตนทราบโดยมิชักช้า

1.8 ผู้รับประกันผู้ใดไม่ยื่นแบบพิมพ์แสดงรายการเพื่อเสียภาษีโรงเรือน

และที่ดิน หรือยื่นแบบพิมพ์ไม่ถูกต้องตามความจริงหรือไม่บริบูรณ์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินและให้มีการแจ้งการประเมินย้อนหลังให้ผู้รับประเมินเสียภาษีตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินได้ การประเมินให้กระทำได้ภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(1) ในกรณียื่นแบบพิมพ์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการย้อนหลังได้ไม่เกิน 10 ปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งระยะเวลาที่กำหนดให้ยื่นแบบพิมพ์

(2) ในกรณียื่นแบบพิมพ์ไม่ถูกต้องตามความจริงหรือไม่บริบูรณ์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการย้อนหลังได้ไม่เกิน 5 ปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งระยะเวลาที่กำหนดให้ยื่นแบบพิมพ์

1.9 ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในการประเมิน อาจยื่นคำร้องต่ออธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาล ตามแต่จะได้กำหนดไว้ เพื่อขอให้พิจารณาการประเมินนั้นใหม่ โดยวิธีการดังจะได้กล่าวต่อไป

1.10 คำร้องทุกๆ ฉบับ ให้เขียนในแบบพิมพ์ซึ่งกรมการอำเภอจ่ายเมื่อผู้รับประเมินลงนามแล้วให้ส่งต่อกรมการอำเภอในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ภายในเวลา 15 วันนับตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้งความนั้นเพื่อให้ส่งต่อไปยังอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาล แล้วแต่กรณี

1.11 ถ้าคำร้องยื่นภายหลังเวลาซึ่งกำหนดไว้ ให้อธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาลมีหนังสือแจ้งความให้ผู้รับประเมินทราบว่ามีสิทธิที่จะให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาดเมื่อเป็นดังนี้ ห้ามมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธินั้น

1.12 เมื่ออธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทน หรือสมุหเทศาภิบาล แล้ว

แต่กรณี ได้รับคำร้องแล้ว มีอำนาจออกหมายเรียกผู้ร้องมาซักถาม แต่ต้องให้
ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 10 วัน

1.13 ผู้ร้องผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของอธิบดีกรมสรรพากรหรือ
ผู้แทน หรือสมุหเทศาภิบาล หรือไม่ยอมให้ซักถาม หรือไม่ตอบคำถาม หรือไม่นำ
พยานหลักฐานมาสนับสนุนคำร้องของตนเมื่อเรียกให้นำมา ผู้นั้นหมดสิทธิที่จะขอ
ให้พิจารณาการประเมินใหม่ และจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้นั้นเป็นจำนวนเด็ดขาด
แต่ทั้งนี้ไม่ให้เป็นการปลดปล่อยผู้ร้องให้พ้นจากความรับผิดชอบในการแจ้งความเท็จ
โดยเจตนาหรือโดยที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จ

1.14 คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้น ให้
แจ้งไปยังผู้ร้องเป็นลายลักษณ์อักษร ถ้ามีการลดจำนวนเงินที่ประเมินไว้เป็นจำนวน
เท่าใดก็ให้แจ้งไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อจะได้แก้ไขบัญชีการประเมินตามคำ
ชี้ขาดนั้น

1.15 ผู้รับประเมินผู้ใดไม่พอใจในคำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร
หรือสมุหเทศาภิบาล จะนำคดีไปสู่ศาลเพื่อแสดงให้ศาลเห็นว่า การประเมินนั้นไม่
ถูกต้อง แต่ต้องทำภายใน 30 วันนับแต่วันรับแจ้งความให้ทราบคำชี้ขาด

ถ้าอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลชี้ขาดว่าผู้รับประเมิน
หมดสิทธิที่จะให้การประเมินของตนได้รับพิจารณาใหม่ ห้ามมิให้นำคดีขึ้นสู่ศาล
เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธินั้น

ในกรณีที่ผู้รับประเมินซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจไม่พอใจในคำชี้ขาดเนื่องจาก
เห็นว่าจำนวนเงินซึ่งประเมินไว้นั้น มีจำนวนที่สูงเกินสมควรให้รัฐวิสาหกิจนั้นนำเรื่อง
เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำชี้ขาด
ในการนี้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจให้ลดหย่อนค่ารายปีให้แก่รัฐวิสาหกิจนั้นได้ตาม

ที่เห็นสมควร มติของคณะรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

1.16 เมื่อคำพิพากษาที่สุดของศาลซึ่งแก้คำชี้ขาดของอธิบดีกรมสรรพากร หรือสมุหเทศาภิบาลนั้นได้ส่งไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แก้บัญชีการประเมินให้ถูกต้องโดยเร็ว

1.17 การขอยกเว้น ขอให้ปลดภาษีหรือลดค่าภาษีตามกฎหมายดังกล่าวนี้ ผู้รับประเมินต้องเขียนลงในแบบพิมพ์ที่ยื่นต่อกรมการอำเภอทุกๆ ปี พร้อมด้วยพยานหลักฐานที่จะสนับสนุน เพื่อว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะสามารถสอบสวนให้แน่นอนโดยการไต่สวน หรือวิธีอื่นว่าคำร้องขอนั้นมีมูลดีและควรจะให้ยกเว้นหรือปลดหรือลดภาษีเพียงใดหรือไม่

1.18 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งยกคำขอยกเว้นหรือคำขอให้ปลดภาษีหรือลดค่าภาษีก็ให้แจ้งคำชี้ขาดไปยังผู้รับประเมิน และผู้รับประเมินมีสิทธิเช่นเดียวกับในเรื่องที่ได้บ่งไว้ที่ว่าด้วยการประเมิน

1.19 ในการกำหนดค่าภาษีนั้น เศษที่ต่ำกว่าครึ่งสตางค์ให้ปัดทิ้งถ้าครึ่งสตางค์ขึ้นไป ให้นำเป็นหนึ่งสตางค์

1.20 หนังสือแจ้งความและหมายเรียกนี้ จะให้คนนำไปส่งหรือจะส่งโดยทางจดหมายไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ ถ้าให้คนนำไปส่งเมื่อผู้ส่งไม่พบผู้รับจะส่งให้แก่บุคคลใด ซึ่งมีอายุเกิน 20 ปีที่อยู่ในบ้านเรือนหรือสำนักการค้าของผู้รับก็ได้ และการส่งเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นการพอเพียงตามกฎหมาย

ถ้าหาตัวผู้รับมิได้และไม่มีบุคคลที่จะรับดังกล่าวข้างต้น อาจส่งโดยวิธีปิดหนังสือแจ้งความหรือหมายนั้นในที่ที่เห็นได้ถนัดที่ประทับบ้านผู้รับหรือโฆษณาในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นก็ได้

1.21 ถ้าผู้รับประเมินจะต้องลงนามในแบบพิมพ์ใด จะมอบฉันทะเป็น

ลายลักษณ์อักษรให้ตัวแทนลงนามก็ได้ ถ้าผู้รับประกันได้รับหมายเรียกตัว
นอกจากที่กล่าวในหมายเรียกว่าต้องไปเอง จะมอบฉันทะเป็นลายลักษณ์อักษร
ให้ตัวแทนไปแทนตัวก็ได้ แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพอใจว่าผู้แทนนั้นได้รับมอบ
อำนาจโดยชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2. การเก็บภาษี

2.1 ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีนำค่าภาษีไปชำระต่อพนักงานเก็บภาษีภายใน
30 วันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งการประเมิน ณ สำนักงานขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นที่โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นตั้งอยู่ หรือสถานที่อื่นที่
ผู้บริหารท้องถิ่นกำหนดโดยประกาศล่วงหน้าไว้ ณ สำนักงานขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นไม่น้อยกว่า 30 วัน

การชำระภาษีจะชำระโดยการส่งธนาคัตติ ตัวแลกเงินของธนาคาร หรือ
เช็คที่ธนาคารรับรองทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปยังสถานที่ดังกล่าวก็ได้ โดย
ส่งจ่ายให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ หรือโดยการชำระผ่านธนาคาร
หรือโดยวิธีอื่นตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนด

การชำระภาษีให้ถือว่าได้มีการชำระแล้วในวันที่พนักงานเก็บภาษีได้
ลงลายมือชื่อในใบเสร็จรับเงิน เว้นแต่การชำระภาษีทางไปรษณีย์ให้ถือว่าวันส่ง
ทางไปรษณีย์ วันชำระผ่านธนาคาร หรือวันชำระโดยวิธีอื่นตามที่กำหนด แล้วแต่
กรณี เป็นวันชำระภาษี

2.2 การชำระค่าภาษีนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะกำหนด
ให้มีการผ่อนชำระก็ได้ วงเงินค่าภาษีที่จะมีสิทธิผ่อนชำระ รวมทั้งหลักเกณฑ์
และวิธีการในการผ่อนชำระ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2.3 ถ้ามีผู้ยื่นฟ้องต่อศาล ห้ามมิให้ศาลประทับเป็นฟ้องตามกฎหมาย

เว้นแต่จะเป็นที่พอใจศาลว่าผู้รับประกันได้ชำระค่าภาษีทั้งสิ้นซึ่งถึงกำหนดต้องชำระ เพราะเวลาซึ่งให้ไว้มันได้สิ้นไปแล้ว หรือจะถึงกำหนดชำระระหว่างที่คดียังอยู่ในศาล ถ้าศาลตัดสินให้ลดค่าภาษี ท่านให้คืนเงินส่วนที่ลดนั้นภายใน 3 เดือน โดยไม่คิดค่าอย่างใด

2.4 ค่าภาษีนั้นให้เจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้เสีย แต่ถ้าที่ดินและโรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ เป็นของคนละเจ้าของ เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ต้องเสียค่าภาษีทั้งสิ้น ในกรณีเช่นนั้นถ้าเจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ไม่เสียภาษี การขายทรัพย์สินทอดตลาดของผู้นั้นให้รวมขายสิทธิใดๆ ในที่ดินอันเจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ยังคงมีอยู่นั้นด้วย

2.5 ถ้าผู้รับประกันยื่นคำร้องและปรากฏว่าผู้รับประกันได้เสียหาย เพราะทรัพย์สินว่างลงหรือทรัพย์สินชำรุดถึงจำเป็นต้องซ่อมแซมในส่วนสำคัญ พนักงานเจ้าหน้าที่จะลดค่าภาษีลงตามส่วนที่เสียหาย หรือปลดค่าภาษีทั้งหมดก็ได้

ถ้าผู้ร้องไม่พอใจจะร้องขอให้อธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาล พิจารณาอีกชั้นหนึ่งก็ได้ คำตัดสินของอธิบดีกรมสรรพากรหรือสมุหเทศาภิบาล นั้นท่านว่าเป็นคำตัดสินเด็ดขาด

3. ค่าภาษีค้ำ

3.1 ถ้าค่าภาษีมิได้ชำระภายในเวลาที่ได้กำหนด เงินค่าภาษีนั้นค้ำชำระ

3.2 ถ้าเงินค่าภาษีค้ำชำระให้เพิ่มจำนวนขึ้นดังอัตราต่อไปนี้

(1) ถ้าชำระไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ในมาตรา 38 ให้เพิ่มร้อยละ $2 \frac{1}{2}$ แห่งค่าภาษีที่ค้ำ

(2) ถ้าเกิน 1 เดือนแต่ไม่เกิน 2 เดือน ให้เพิ่มร้อยละ 5 แห่งค่าภาษีที่ค้ำ

(3) ถ้าเกิน 2 เดือนแต่ไม่เกิน 3 เดือน ให้เพิ่มร้อยละ $7\frac{1}{2}$ แห่ง
ค่าภาษีที่ค้าง

(4) ถ้าเกิน 3 เดือนแต่ไม่เกิน 4 เดือน ให้เพิ่มร้อยละ 10 แห่งค่า
ภาษีที่ค้าง

3.3 ถ้ามิได้มีการชำระค่าภาษีและเงินเพิ่มภายในสี่เดือน ให้ผู้บริหาร
ท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สิน
ของผู้ซึ่งค้างชำระค่าภาษีเพื่อนำเงินมาชำระเป็นค่าภาษี เงินเพิ่ม ค่าธรรมเนียม
และค่าใช้จ่ายโดยมิต้องขอให้ศาลสั่งหรือออกหมายยึด

การยึด आयัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ปฏิบัติตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

3.4 ถ้าค่าภาษีค้างอยู่และยังมิได้ชำระขณะเมื่อทรัพย์สินได้โอน
กรรมสิทธิ์ไปเป็นของเจ้าของใหม่โดยเหตุใดๆ ก็ตาม เจ้าของคนเก่าและคนใหม่
เป็นลูกหนี้ค่าภาษีนั้นร่วมกัน

4. บทกำหนดโทษ

4.1 ผู้ใดละเลยไม่แสดงข้อความตามที่กล่าวไว้ เว้นแต่จะเป็นด้วยเหตุ
สุดวิสัย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 200 บาท

4.2 ผู้ใดโดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจละเลยไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่แจ้งรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้นเมื่อเรียกร้อง ไม่นำพยาน
หลักฐานมาแสดงหรือไม่ตอบคำถามเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซักถาม ผู้นั้นมีความ
ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

4.3 ผู้ใด

(ก) โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือ